

Лісова пригода (казка)

Не за високими горами, не за глибокими морями, а у нашій рідній країні жили – поживали і горя не знали Данилко, Василько, Миколка, Катруся та Марічка. Вони дуже любили мандрувати. Одного сонячного дня друзі пішли до лісу. Він зустрів гостей ніжним ароматом квітів, пташиним щебетом, дзюрчанням лісових струмочків. А потім діти побачили чудесну галявину. Там було, немов у казці, так красиво... Під ногами розстелився прекрасний килим із квітів. Над ними пурхали різнобарвні метелики. Навкруги, немов сторожа, стояли міцні, крислаті дерева. А вгорі розкинулося безкрає синє небо. Всім весело посміхалося сонечко.

- Тут кльово, - сказав Василь.

- Привал. Тут ми добре відпочинемо! – крикнув Данилко і швидко почав викладати із рюкзака свої речі.

- Що ви робите? Хіба можна псувати таку красу? – заперечила Катруся.

- Природа нам цього не пробачить, - додала Марічка.

- Природа... Хто в неї питати буде? – вигукнув сердито Василько.

- Не подобається – ідіть геть, а ми залишаємося тут, - сказав Миколка.

Дівчата щось хотіли ще сказати, але хлопці їх вже не слухали. Вони спритно взялися розчищати галявину : вирубували кущі, ламали гілки дерев, що нависали над ними, розгортали комашники, бо треба ж десь грати у волейбол, ганяти м'яча.

Катруся та Марічка не могли більше дивитися на це. Вони покинули хлопців і відправилися мандрувати лісом. Перед ними відкрився справжнісінький рай: під білокорими берізками примостилися малесенькі грибочки, а он блакитні проліски простягли до сонця свої ніжні пелюсточки. А хто ж то шелестить в кущах? Зупинилися на хвилинку, бачать, що то зайчик сіренький лісовим корінцем ласує...

Та раптом лісом прокотився чийсь жалібний писк. Діти кинулися на розшуки. В кущах вони побачили маленьке лисенятко, яке потрапило в капкан. Допомогли йому звільнитися, а потім спостерігали за тим, як

воно радіє, хитає головою, ніби дякуючи своїм визволителям.

Далі лісовою стежечкою дівчатка попрямували вглиб лісу. Їх увагу привернув розложистий дуб. А що то за маленький руденький м'ячик під ним? Кинулися ... Аж то білчєня. Воно випало із свого дупла і тепер, безпорадне, лежало просто на землі, згорнувшись клубочком. Марічка добре вміла лазити по деревах, тому вона прудко дісталася до гнізда і повернула білчєня мамі. Вона була дуже вдячна дітям і пригостила їх горішками із своєї комірчини.

А хлопці тим часом розважалися: розпалили багаття аж до неба, музика лунала на весь ліс, а вони кричали ще гучніше.

Звірі, птахи, комахи вирішили, що в лісі настав «кінець світу» – і розбіглися подалі від цього жаху. Однак, оговтавшись, зрозуміли, що сьогодні – вихідний. Здогадалися, що це діти прийшли відпочивати. Та де ж взяти сили, щоб все це пережити? І Сорока – Білобока всіх терміново полетіла збирати на Лісову Раду.

Біля струмочка враз стало гамірно. Звірі, птахи, комахи були стурбовані. Першим слово взяв Ведмідь.

- Це неподобство. Його нам треба припинити, бо спокою немає від цих туристів.

- У нас голови від них вже болять, - захищали Зайці.

Тим часом дим від багаття піднімався все вище і вище.

- Нам дихати немає чим, - обізвалися маленькі Білченята.

- Треба їх провчити, - сказав Вовк.

- Треба, треба, - підхопили Птахи і, порадившись, дружно полетіли до лісового озерця. – Треба вогонь загасити!

І, набравши води у дзьобики, хутко повернулися на лісову галявину. Вони все кружляли і кружляли над вогнем, а з неба, як дощ, падали крапельки води. Вогонь сердито шипів, шкварчав, стріляв вуглинками в різні боки. А потім почав згасати.

- Вийшло, вийшло, - загомоніли звірі. – Давайте всі разом нагадаємо кривдникам про себе!

Ведмідь несамовито став ревіти, Вовки завили, Білочки перелітали з гілочки на гілочку, Зайці лапками били в барабан, а Птахи вгорі тріпотіли крильцями і голосно кричали. Хлопці не знали, що їм робити. А потім чимдуж кинулися навтьоки. Та раптом їм дорогу перекрили гіллясті Дерева. Вони хапали їх за руки, перечіпляли, штовхали, дряпали. Шалений вітер несамовито кинув їм попелу в обличчя, а потім вдарив грім, і злива змочила хлопців аж до самих кісток...

Дівчатка в цей час спокійно сиділи під старим дубом, який прикривав їх своїм розкішним гіллям від холодного вітру і зливи.

- Пробач нам, Матінко – Природо! Ми більше ніколи не будемо тебе ображати. Ніколи – ніколи! - заплакали хлопці.

І сталося диво: вітер стих, злива відшуміла, в небі засяяло сонечко, і птахи заспівали свою веселу пісеньку :

Діти, треба дружно жити ,
І природу не губити .
Ліс завжди охороняйте,
Сміття в лісі не лишайте.
Бережіть дерева, друзі,

Квіти - в полі і у лузі...

До Василька, Данилка та Миколки підійшли дівчатка, і вони, тихенько мугикаючи пташину пісеньку, попрямували до села. По дорозі додому діти часто згадували пригоду, що трапилася в лісі. Їм було дуже соромно...

-Я більше ніколи в житті не буду ображати ні птахів, ні звірів, ні комах,- сказав Василько.

- А я не буду ламати дерева і кущі, бо їм, як і людям, теж боляче, - обізвався Миколка.

І тут в розмову хлопців втрутився Данилко:

- Друзі, давайте охороняти Матінку - Природу і дітей цьому навчати, щоб ліс завжди дарував людям радість, щоб пташки співали свою веселу пісеньку, а звірі щоб приходили до лісової криниці напиться чистої джерельної води...

Катруся та Марічка слухали і посміхалися. В цю мить їм здалося, що сонечко яскравіше засяяло - і задзвенів ліс різними пташиними голосами. Здійнявся той спів до небес. Засміялися

кучеряві хмарки – і подарували землі
благодатний дощик.

-Дощ накрапає – все оживає, - чарівним
голосом обізвалася Матінка – Природа і
додала: - Пам'ятайте завжди, діти, що ліс
зелений – це життя .

Я теж у дивнім лісі тім була:
Водичку з джерельця пила,
Деревами там довго любувалася,
Від дощичку під дубом
заховалася.
Тут казочці моїй настав кінець.
Хто її слухав - молодець.
За це вам бубликів в'язочка.
Чи гарна моя з бубликами
казочка?
А як смачненькі бублики
кінчатся,
Тоді мені казки нові
присняться...

Любов Мишура